

EL LA TAGLIBRO DE IU VIRKATO

- Ho, mi flugas nun! Mi flugas per aviadilo, ion pri kio mi neniam revis. Mi vizitos Japanion, kie mi lernos novan lingvon - Esperanton. Ne ke la lingvo estas nova, sed ĝi estas nova por mi. Nun mi dormos iom, ĉar mi havas longan vojaĝon antaŭ mi, kaj poste mi skribos denove. Mia adopta patrino havas korespondanton en Japanio kaj li invitis min viziti lin. Mi antaŭĝojas renkonti lin – skribis Mago el Bulgario.

- S-ro Ori atendis min ĉe la flughaveno.

Bela viro, ridetanta. Mi rigardis en liajn okulojn, ili radiis bonkorecon kaj amon. Li diris al mi "Bonvenon!" kaj invitis min iri. Sur lia dorsosako estis verda flago kun stelo, kiun mi rekonas, ĉar mi ankaŭ portas unu sur mia dorsosako.

Dum ni vojaĝis per trajno, li petis min rakonti pri mi mem.

- Mi estis orfo, mi komencis. Iun tagon pluvis forte, estis vento kaj mi kuris kaj kaŝis min sub la benko apud iu enirejo, mi estis malseka kaj komencis tremi. Tiam aperis Onklino Mila, haltis kiam ŝi vidis min kaj demandis min: "Katido, ĉu vi volas veni hejmen, mi vin varmigos!" Mi rigardis ŝin en la okulojn, sentis, ke ŝi estas bona homo kaj fidis ŝin. La sekvan tagon ŝi portis min al la kuracisto, aĉetis por mi la necesajn aferojn kaj ni revenis hejmen. Tiel mi loĝas en ŝia domo.

- Do ŝi adoptis vin kaj vi nun estas ŝia filo, kial vi nomas ŝin Onklino kaj ne Panjo? - li demandis min. - Mi estus feliĉa se mi iam adoptus katidon aŭ hundon kaj ĝi nomus min Paĉjo.

- Mi ne memoras mian patrinon, mi ne scias kial ŝi forlasis min...

- La bestaj patrinoj neniam forlasas siajn infanojn, io malbona certe okazis al ŝi, sed nun vi havas homan patrinon.

- Do ĉu mi nomu ŝin Panjo?

- Vi mem decidu, sed estu certa, ke ŝi estos feliĉa.

- Sen patrino mi ne scias kia estas mia deveno, mi ne povas fari, kiel vi la homoj, Genealogian arbon...

- Ne estas problemo. Ni scias, ke la hejmaj katoj aperis antaŭ kvar miloj da jaroj en Egipto. Vi, la nunaj katoj, estas iliaj idoj. Tiel vi estas kun fama genealogio.

- Kiel vi vivas?

- Mi havas ĉion. Panjo estas tre bona. Ŝi estis instruistino kaj ŝi tuj komencis instrui min, por ke mi ne perdiĝu. Unue mi lernis la nombrojn, poste la kolorojn de la trafiklumoj... Ŝi lasas min aŭskulti muzikon kaj spekti infanajn filmetojn, por ke mi povu vidi kia estas la vivo ekstere.

Iun tagon mi vidis hundon ĉasantan katidon, mi ankaŭ spertis tion, do mi tuj saltis por helpi la katidon kaj batis mian kapon kontraŭ la televidilo. Ekdoloris min, mi rigardis ŝin, kaj ŝi ridis: "Nenio estas en ĉi tiu skatolo, ĉi tio ne estas la reala vivo, sed mi lasas vin lerni, por ke kiam vi eliros sola, vi havu la kuraĝon, vi sciu kion fari," - ŝi klarigis al mi. Sed bedaŭrinde ni loĝas sur la sesa etaĝo de loĝbloko, kie ĉiuj pordoj estas ŝlositaj. Mi povas eliri nur kun ŝi...

- Bone! - diris sinjoro Ori, ĉar mia patrino diris al mi tiel alparoli lin, sed li insistis nomi lin Onklo Ori. - Ĉio ĉi estas mirinda, sed kiel ni konsentis kun via patrino Mila, ni lernos Esperanton ĉi tie kaj ni komencos per la alfabeto.

- Mi konas la alfabeton, mia patrino instruis min. Ŝi diris, ke vi estas pli bona instruisto ol ŝi kaj ke vi parolos al mi, por ke mi povu alkitimiĝi pli rapide. Ŝi promesis al mi, ke kiam mi revenos, ŝi legos al mi el la infanlibro „Amuza Alfabeto“

- Bone, ni komencos morgaŭ!

- Kaj kial vi havas ĉi tiun nomon, ŝajnas al mi, ke ĝi ne estas kiel al la aliaj katoj?

- Mago signifas, ke mi havas la ecojn de magiisto, magia...

- Mi komprenas!

Kiam ni alvenis al lia domo, lia edzino karesis min, donis al mi ion manĝi, montris al mi la liton por dormi kaj Onklo Ori diris: "Nun iru dormi, vi estas laca. Mi havas unu kondiĉon, kiam mi ne povas eliri kun vi, vi iru sola, sed vespere vi revenu hejmen antaŭ ol mallumiĝos. Mi respondas pri via sano kaj vivo.

Mi promesis. Vespere mi rompis mian promeson.

...

Post kiam mi dormis iom, mi sentis min preta kaj ekiris esplori la urbon. Rigardante la lokojn, kiujn mi neniam antaŭe vidis, mi ne rimarkis, ke mallumiĝas kaj ke mi estas sola sur iu ponto. La akvo en la rivero brilis per miloj da steloj, kaj kiam mi levis la okulojn, miaj okuloj ne povis deturni la rigardon de la magia luno kaj la steloj. Mi scivolis, kie estas mia praula patrujo, ĉu oni povus vidi ĝin de ĉi tie?... Kaj estis kvazaŭ mi komencis senti ian tiron, ian muzikon, ĝi estis kiel songo, io sorĉa...

Tiam policano alproksimiĝis: - Katido, kial vi estas sola?

Kion mi faru nun? Mi pikis miajn piedojn en la apogilon, rigardis malsupren, mi ne povis salti tien, ĉar mi ne povas naĝi, mi rigardis supren, mi ne povis flugi, mi ne havisflugilojn, kaj antaŭ mi staris ĉi tiu policano, kiu demandis ion.

Li rigardis sian telefonon kaj diris:

- Venu kun mi! Oni anoncas, ke iu serĉas vin...

Mi eniris lian aŭton kaj baldaŭ estis transdonita al Onklo Ori. Li ne riproĉis min, sed...

Mi hontis. Kaj mi tute ne estis surprizita, kiam la sekvan tagon bela ĉeno kun plato kun adreso estis metita ĉirkaŭ mian kolon. Kun ĝi, mi aspektis pli kiel hundo, sed mi ne ofendiĝis, mi meritis ĝin per mia manko de disciplino.

...

Ni ambaŭ faris rondiron tra la urbo, sur lia biciklo. Bela, bunta, freŝa. Mi demandis lin:

- Mi vidas monton...

- Tio estas vulkano! – respondis li. – Ni ĉiam havas varman akvon.

- Mi ŝatas la akvon nur pri trinko.

- Kion vi ŝatas manĝi?

- Fiŝojn...

- Bone, vi havos!...

Post la tagmanĝo ni iris denove ekskursi. Li fotis kaj demandis min ĉu mi volas li lernigi min fari fotojn. Mi ne volis, mi fotas ĉion per miaj okuloj.

Ien kelke da el niaj renkontiĝoj:

- Saluton, bona viro! Mi sentas, ke vi amas la katojn, ĉu vi prenos min? Mi estas bona, sed mi estas sola, mi eĉ ne havas nomon... Ĉu vi karesos min? Ĉu vi donos al mi ion por manĝi? Dankon anticipe! Mjau!...

Ni haltis: - Bone! – li diris, – sed unue lasu min foti vin, poste mi donos al vi ion.

Ŝi staris trankvile atendente. Li fotis ŝin, dankis ŝin, prenis ion el sia sako, kion li donis al ŝi.

Vi ne kredos, kiel feliĉa ŝi estis, ŝi eĉ lasis lin karesi ŝin.

Ni ambaŭ estis feliĉaj, sed mi pensis, ĉu la sennombraj belaj katoj devus vivi sur la strato?

Kaj ne nur ili!...

...

Mi tre volis grimpi la monton, do kiam Onklo Ori estis okupata, mi ekiris sola.

Jen mi estas kun dorsosako, sportaj ŝuoj kaj ĉapo.

- Knabo, kien vi iras kaj kial vi estas sola? – turisto demandis min.

- Al la monto! Mi aliĝos al miaj amikoj, kiuj atendas min tie.

- Kion vi havas en via dorsosako?

- Nur akvon, kuketojn kaj ion por unua helpo, se estas necese.

- Ŝajnas, ke vi amas la montojn... - mi demandis lin. - Ĉu ĝi ne estas laciga?

- Ĉiujare mi iras al multe pli altaj montoj, la aero estas pura kaj mi ne sentas lacecon. Vi tute ne scias, kia horizonto malfermiĝas, io ekstreme bela, kion oni ne povas vidi, se oni nur promenas sur la ebenaĵo en la urbo.

Vespere, kiam mi rakontis al onklo Ori pri mia ekskurso. Li nur diris: - Estu atenta!

Ŝajnas, ke ni, kiel la homoj, ne ĉiam estas kontentaj pri tio, kion ni havas, kaj ĉiam volas pli kaj pli. Jen kion mi vidis:

Griza katido estas malkontenta pri la papilioj sur la floroj:

- Kio estas ĉi tiuj flugantaj belulinoj? Mi volas ripozi, sed ili ĝenas min. Ĉi tie, inter la floroj, estas mia loko, ne ilia!...
- Kateto, vi estas ankoraŭ juna kaj vi ne scias – la papilio flustris al li, aŭdinte liajn vortojn.
- La Tero apartenas al ĉiuj vivantaj estaĵoj, memoru tion!

...

Katido kun ruza vizaĝo pensas: “Mi ne ŝatas akvon, sed kia plezuro estas trovi boaton! Mi naĝas, mi rigardas la mondon ĉirkaŭ mi... Mi eĉ povas kapti kelkajn senzorgajn fiŝojn... La rivero estas tiel granda, kaj por la unua fojo mi ne timas. Krome, mi vidas kiajn florojn floris, ĝenerale – ĉio estas tre bela!”

- Dankon, Anaso, pro la agrabla promonado! – fine diris la katido, rajdante sur la dorso de anaso.

Jen instrua renkontiĝo, ni ne forgesu la vorton Dankon! – mi pensis.

...

Lin adoptis instruistino, kaj li komprenis, ke Onklo Ori ankaŭ estis instruisto. Mago amis legi kaj li prenis libron el la biblioteko de la gastigantoj.

Estas noktomezo, sed Mago ankoraŭ havas libron en siaj manoj. La horloĝo avertas lin severe:

- Ĉesu legi! Estas tempo por dormi.
- Ne rapidu tiel! Mi legos iom pli, la libro estas tre interesa! Almenaŭ unu paĝon pli...
- Kiun libron vi legas, Mago?
- Kompreneble temas pri la Kato kun Botoj, sed la vivo estas tute alia, sen heroeco.

Fakte, mi nur rigardis la bildojn, kaj mi memoris la tekston, ĉar Onklo Ori jam rakontis al mi pri ĝi, - Mago diris al la scivola kaj persista horloĝo.

...

Iu, kvazaŭ intence, metis tablon sur la bordon de la lago, kvazaŭ por testi la mensojn de la vizitantoj kaj amuziĝi. Ĝi estas alta kaj estas nur du fiŝoj en unu telero, kaj la vizitantoj estas kato kaj longkrura birdo kun longa beko. Kiu estos pli rapida kaj pli lerta? Kiu estas en pli bona pozicio por manĝi?

La kato pensas: "Kiel mi povas manĝi, kiam la tablo estas tiel alta, ĝi estas malkomforta, mi eble sufokiĝos. Ĉu mi petu tiun kun la longa beko puŝi unu el la fiŝoj teren? Sed se li, anstataŭ helpi min, rapide englutos ankaŭ ĝin?"

La birdo ankaŭ pensas: "Kia stultaĵo - ili metis la fiŝojn sur malprofundan pladon... Ĉu mi helpu la katon manĝi, kaj mi iru kaj kaptu iom da fiŝo rekte el la lago...?"

- Kion ili faros? - mi pensis, dum mi observis ilin.

Dum ili rigardis la porcion kaj pensis, la fiŝoj en la lago komprenis la danĝeron kaj forkuris timante pri sia vivo.

Kiu tro multe pensas, restas malsata... Kaj kion mi farus, se mi estus tiu kato? Mi ne scias!

...

Onklo Ori kaj mi vidis katidon, kiu demandis al si:

"Kia bela floro! Ĉu ĝi estas manĝebla? Se ne, por kio estas ĝia beleco? Aŭ ĉu ĝi estas herbo?" ..."

- La mondo estas nekomprenebla, eĉ se vi pensas, ke vi jam scias ĉion - Onklo Ori parolis mallaŭte.

La floro ne interesiĝas pri la besta mondo, ĝi havas mision - donaci belecon. La katido havas multe por lerni, ĉar li ne komprenas la mondon de la plantoj. Kaj ĉi tiu katido estas evidente ankoraŭ tre juna kaj ne konas la drogherbojn, sed li ankaŭ lerniĝos.

- Kaj la homoj, ĉu ili komprenas ilin? - mi demandis lin.

- Ne!

...

Bela kaj inteligenta katido staras sub vito kaj atente rigardas supren. Kio? Li ekrigardis knabinon, kiu rikoltas vinberojn.

„ Ĉu li helpas ŝin, eĉ nur mense? „- mi pensas.

Jen li estas kun plena korbo en la manoj.

- Dankon, katido! - diris la knabino.

- Bravo! - mi diris. - Ni devas helpi, iam iu helpos ankaŭ al vi!

...

Griza kato pace dormetas. Sed, de ie, aperis juna manto / insekto / volante ludi kun iu. Li ĉirkaŭiris, rigardis ĉirkaŭen, fajfis al ŝi, sed la kato ne rigardis lin.

"Kial la kato ne volas ludi kun mi?" - pensis la verda manto kaj komencis tuŝi siajn lipharojn: "Kiel longaj kaj interesaj ili estas!"...

"Ho, knabo, iru ludi aliloken, ne ĝenu mian dormon, vi poste bedaŭros!" – pensis la kato, ne vidante ian danĝeron de tiu ĉi malgranda estaĵo.

Kion faros la bubo, ĝenante alies pacon? Ĉu li rimarkos sian eraron? Ĉu li pardonpetos? – mi pensis, sed mi foriris sen atendi la finon.

Kiam mi rakontis al Onklo Ori pri mia sperto tiun vesperon, li aŭskultis min kaj demandis:

- Diru al mi, ĉu vi scias, kio estas bona, kio estas malbona, ĉu vi povas pardonpeti, kiam vi malpravas?

- Mi ne scias! Iun tagon, dum mi ekzercis longsalton en ĉiuj direktoj de la ĉambro, sen rimarki, mi renversis vazon kaj ĝi rompiĝis en pecetojn. Mi timiĝis kaj kaŝis min. Kiam Panjo revenis, ŝi prenis la balailon kaj dum ŝi purigis diris: "Se nur mi povus trovi vin, vi vidos...!" kaj svingis la balailon. Kio nun? Mi staris kaŝita ĝis ŝi purigis, trankviliĝis kaj sidiĝis. Tiam mi kviete eliris kaj brakumis ŝin. Ŝi nur konsolis min: "Vi havas mirindan mezurkapablon, mi scivolas kiel vi rompis ĉi tiun vazon, kiu estis donaco al mi, sed vi estas ankoraŭ infano kaj mi pardonas vin." Tio estis damaĝo, ĉu ne, sed mi ne faris ĝin intence...

Kaj vi, la homoj, ĉu vi scias kio estas bona kaj kio estas malbona, ĉu vi pardonpetas, aŭ ĉu vi pensas, ke nur la infanoj estas devigataj?

- Jes, ni scias, sed dum ni estas junaj ni pensas, ke la vivo estas donita al ni por senpaga ludo kaj ke ni povas fari kion ajn ni volas, sed tio ne estas vere. Kun la aĝo ni fariĝas pli saĝaj... Mi ĉiam pardonpetas, sed ne ĉiuj faras ĝin...

...

Iun tagon mi rigardis la katan Facebook-paĝon.

Blanka belulino havis naskiĝtagon kaj ricevis ruĝan ŝalon kiel donacon, kiun la posedantoj ligis ĉirkaŭ ŝia kolo.

Ŝi estis surprizita kaj ne sciis, kion diri. Ŝi pensis: "Ŝi estas tre bela, sed ĉu mi ricevos ion por manĝi?"

Krom tiu ĉi ŝalo, mi ne vidas aŭ sentas ion alian..."

- Bella, - diris la knabineto al sia amatino, kiu portis ŝian nomon, - ni havas surprizon por vi por la tagmanĝo, sed vi devos atendi iom!

La okuloj de Bella estas malĝojaj, ŝi ŝajne ne komprenis la vortojn.

- Pacienco, Bella! – diris la infano. – La plej bona afero estas atendi...
Mi rigardis kaj pensis, kiel oni povas atendi, kiam li estas malsata?
...

La Somero ankoraŭ regas, sed ĝi finiĝas.
Belaj devagaj katoj kuŝas sur la varma tero. Mi vidas tristecon en iliaj okuloj kaj mi demandas min, ĉu la homoj kaj la bestoj estas similaj, kiam ili estas lasitaj solaj?
La varmaj tagoj baldaŭ finiĝos, kaj kio poste? Kio okazos al la devagaj katoj? Ĉu ekzistas ŝirmejoj por katoj, ĉu ili traktas ilin bone? Kaj ĉu sufiĉos por ili nur ricevi manĝaĵon? Manĝaĵo pro devo, sen amo, ĉu ĝi varmigas la animon?
...

Onklo Ori kaj mi vizitis la dolĉaĵojn „Nadeĵda“.
La posedanto vidis du katidojn rigardantajn tra la fenestro kaj kaŝrigardantajn tra la pordo.
Li kompatis ilin kaj donacis al ili ion dolĉaĵon. Onklo Ori diris al mi:
- Ili certe estos dankemaj, sed ĉu ĉi tiu lia gesto estas bona?
Ekzistas malsano nomata "Diabeto", homoj, kiuj manĝas tro da dolĉaĵoj povas malsaniĝi, kaj eble la bestoj ankaŭ malsaniĝas, mi ne scias! Mi esperas, ke almenaŭ la dolĉaĵoj, kiujn li donas al ili, estas fruktaj!...

En la filmo, kiun mi spektis hejme, iu kato trovis komfortan lokon apud drinkejo. Li ofte eniris, ĉar ĉiam estis manĝaĵo sur la tabloj, kiun ĝi uzis por kontentigi sian malsaton. Ifoje li trempis sian langon en la glasojn, sed li ne ŝatis tion, kion la viroj trinkis. Iun tagon li estis tre malsata kaj soifa, kaj ĉar la du amikoj jam trinkis sufiĉe por eĉ endormiĝi ĉe la tablo, li profitis la fakton, ke ili ne vidis lin, kaj decidis fini tion, kio restis en iliaj glasoj. Li trinkis, trinkis kaj... falis sub la tablon. La ebriuloj jam foriris, kaj la kelnero, kiam li venis por ordigi kaj vidis lin kuŝanta sur la tero sen moviĝi, pensis, ke li estas mortinta. Li rapide levis lin kaj ĵetis lin en la rubujon. Iam dum la nokto, la kato moviĝis, rigardis ĉirkaŭen kaj, ho hororo! – li vidis, ke li estis ŝlosita kaj ne estis elirejo. Tiam, honto ne honto, li elkriis por helpo. Sed estis nokto kaj neniu estis por aŭdi liajn plendojn.

Malsata hundo, kiu ankaŭ ofte preterpasis la drinkejon, aŭdis la kriojn de la kato, iris al la ujo kaj, komprenante la malĝojon de la stratbubo, komencis boji por atentigi. Sed kiu aŭdus lin tiam?!

Iu almozulo, kiu ankoraŭ ne trovis ion por manĝi, iris malrapide, malĝoje. Li aŭdis la bojadon de la hundo, alproksimiĝis kaj malfermis la kovrilon, kaj de tie la kato elsaltis kaj forkuris.

Li kaŝis sin proksime kaj komencis lavi sin, li estis tiel malpura... Li lavis sin kaj pensis: “Kio okazis al mi? Kial mi estis en ĉi tiu malliberejo?” Iom post iom li memoris. “Kiel mi povis trinki tiel avide, kaj mi estis malsata... Kiel la homoj trinkas ĝin? ... Mi neniam plu trinkos ion el la tasoj, mi serĉos akvon por ne denove alporti problemojn sur min. Ŝajne, ne ĉiu deziro estas por bono! ”

Tiam panjo diris: - Ĉiu filmo aŭ rakonto portas lecionon. Mi certas, ke ĉi tiu senhejma kato lernis lecionon kaj mense dankis la hundon, kiu venis al lia helpo, kaj la malriĉulon, kiu malfermis la kovrilon.

...

Kaj alia memoro el mia hejmurbo, kiam ni promenadis kun panjo en nia kvartalo.
Du katidoj - blanka kaj nigra - alfrontis unu la alian, kiel du infanoj. La blanka ekridis:
- Kiel malbela vi estas en tiu nigra vesto! Kiu volus preni vin en sian hejmon... Homoj ne ŝatas nigrajn katojn, ili tute ne ŝatas malsamajn homojn... Ha - ha - ha!...
La nigra kato tremis, kvazaŭ li estus trafita per ŝtono, sed post momento li demandis:
- Ĉu la vestaĵoj gravas aŭ la kvalitoj, kiujn mi posedas?

- Pri kiaj kvalitoj vi parolas? - la blanka daŭre ridis. - Neniu haltos ĉe vi!
- Mi! - diris knabineto. - Kial vi insultas? Via konduto estas tre malbela! Mi ne prenis vin en mian hejmon, ĉar vi ne havas bonan edukadon...
- Ŝi prenis la nigran katidon en ŝiaj brakoj, kaj la blanka hontita rapidis malaperi.
- Neniu rajtas insulti diversajn estaĵojn, sendepende de ĉu ili estas blankaj aŭ nigraj, tiuj kun problemoj, malriĉaj kaj malsataj... Se li povas helpi, estas bone, se li ne povas, estas pli bone preterpasi kviete. Mi komprenas, ke la stratabubo ne havas kie ricevi edukadon, sed ĉies koro diras al li, ĉar tie kaŝiĝas la amo - diris panjo.

...

- Mi estas kato. Mi vivas ŝlosita en apartamento la tutan tagon, ĉar ĉiuj estas ĉe la laboro, sed mi ne enuas. Ili donis al mi la nomon de fama kantistino, kvankam mi ne povas kanti. Mi elpensis la nomon Maja, sed mi ne povas diri al miaj homoj. Ili amas min, karesas min kaj lasas min ludi kun ili vespere. Ili nomas min Princino, mi ne scias kion ĝi signifas, sed ĝi devas esti agrabla, mi sentas ilian amon en iliaj voĉoj, okuloj, ridoj.

Kion mi faru kiam ili ne estas tie dumtage? Mi mense konektas kun miaj amikoj el la grupo de la hundo Roki, ni parolas. Estas bone havi amikojn, kie ajn ili estas, ĉar distanco ne gravas. Ni ĉiuj havas komunan kodon nomatan Amo. Kaj ĉu ni povas fari grupon ankaŭ ĉi tie kaj helpi la senhejmulojn?

Se vi volas, skribu pri Princino Maja!

Tiel mi renkontis Maja-n en la kata Facebook. Ŝia ideo estas interesa, sed kiel ni povas helpi? Eble doni kuraĝon al tiuj, kiuj perdis ĝin?

Vespere, kiam mi dividis tion kun Onklo Ori, li diris al mi:

- Ĉiu devus havi amikon, sed tiu, kiu instruas al ili bonajn aferojn, kiel Maya. Evitu aliajn, kiuj allogos vin al malbonaj aferoj! Tiu kato el la drinkejo, forportita de malsato, ne pensis pri kia malbona ekzemplo donas al li ebriaj viroj, kiuj, bedaŭrinde, estas ĉie. Pensi unue, poste agi. Ne estas facile, sed estas bone.

...

Nova letero alvenis en mian katan Fejsukon. Mi malfermis ĝin zorge.

- Mi estas Miu! Mi estis malsata, malsana kaj senhejma kato, kaj nun mi loĝas en bela domo kun korto plena de floroj. Mi estis adoptita de Helli kaj Manny el Germanio. Li fotas min, kaj panjo Helli desegnas min, ĉar ŝi estas pentristino. Helli pentras aliajn belajn bildojn kun homoj, animaloj, la naturo. Mi estas dankema pro ilia zorgo kaj amo, do mi uzas mian talenton kiel resanigisto kaj helpas ilin mildigante ilian doloron aŭ endormigante ilin ronronante apud ili.

- Mago, ĉu vi povas akcepti min kiel amikon? Miaj homaj gepatroj parolas Esperanton kaj mi lernas de ili.

Dankon anticipe! Ni la katoj povas helpi homojn laŭ multaj manieroj. Tiel ni amas kaj helpas unu la alian.

Ĝis revido, mia amiko!

...

Maljuna najbarino sidis sur la benko antaŭ nia enirejo, kaj katido dormis sur ŝiaj genuoj. Ili parolis kun mia patrino, kaj la kateto rigardis min kun unu okulo.

La najbarino diris: - Miaj nepoj trovis lin senhelpa, portis lin al la kuracisto, kaj poste ni prenis lin hejmen.

- Kiun nomon vi elektis por li?
- Kredo! Mi kredas, ke ŝi trankviliĝos kaj malstreĉiĝos, ŝi ankoraŭ estas kunvolvita en mi, serĉante protekton.

La najbarino parolis mallaŭte kaj karesis la kateton. Li denove dormis. Bonkoreco kaj fido en la nekomprenebla mondo...

...

Mi pensis, "La homoj havas proverbon, kiu diras: "Ili amas unu la alian kiel hundo kaj kato," kio ne ŝajnas tute vera laŭ mi. Mi atestis multajn renkontojn inter ni kaj strathundoj, kiuj ne ĉiam estas bonaj por ni, sed ĉu estas nia kulpo? Surstrate vi malofte trovas ion por manĝi kaj trinki, lasitan de bonaj homoj, sed neniu volas dividi tion, kion li trovas, kun la aliaj. Bedaŭrinde, tio ankaŭ validas por la homoj, laŭ mia kompreno.

Onklo Ori ĉiam helpas kaj mi sendis al li mian demandon mense: "Ĉu io povas esti farita por alporti pacon kaj komprenon?"

Lia respondo ne longe venis:

- Mi pensas, ke ĉiu mem decidu, ĉu dividi manĝaĵon aŭ ion alian, ĉu cedi lokon al la pli juna kaj atendi... Mi ĉiam helpas... Ĉu vi volas, ke ni vizitu ŝirmejon por forlasitaj kaj malsanaj bestoj? Tio estos interesa leciono..."

"Mi ne estas preta!" - mi respondis al li kaj decidis pensi.

...

Mi daŭrigas miajn promenojn kun Onklo Ori. Iun tagon ni iris al ŝirmejo por vagantaj bestoj. Li plenigis sakon per skatoloj da manĝaĵo.

Ili akceptis nin. Mi sidis en lia dorsosako kaj nur rigardis kaj aŭskultis. Kion mi vidis? Kaĝojn kun atendantaj okuloj, plenaj de malĝojo. Mi komprenas ilin, ili havas lokon por vivi, sed ili ne estas liberaj, cetere, la manĝaĵo ne ĉiam sufiĉas, kvankam bonaj homoj helpas. Kaj kiom da krioj mi aŭdis, kiom da petegoj!...

La katoj estis kvietaj, sed la hundoj laŭvorte ploris kaj kriis...

Mi komprenis, ke estas tre malfacile, kaj por la posedanto de la ŝirmejo kaj por la bestoj.

Ni foriris. Post la renkontiĝo ĉe la ŝirmejo, li silentis, sed mi pensis, ke libereco surstrate estas preferinda, eĉ kiam oni malsatas. Ni, la katoj, neniam atakas homojn, sed la hundoj faras tion pro malsato kaj tial ili akceptas ilin definitive, kiel oni diras. Mi ankaŭ pensis, ke mi estas bonŝanca, ĉar mia patrino adoptis min, mi havas bonajn vivkondiĉojn, ŝi instruas min, kaj nun mi estas turisto en ĉi tiu malproksima kaj bela lando.

...

Onklo Ori, post ĉi tiu malĝoja renkontiĝo ĉe la Hejmo por Senhejmuloj, diris al mi:

- Nun mi kondukos vin al loko, kie vi povas vidi kiel oni prizorgas bestojn.

Ni haltis ĉe luksa hotelo kun restoracio kaj butikoj. Ni eniris kaj li montris al mi:

- Rigardu tien! Ĉi tio estas speciale farita rulŝtuparo por hundoj kaj katoj grimpi - oportuna kaj sekura. Nu, ĝi ne estas ĉie nun, nur por riĉaj dorlotbestposedantoj, sed la ideo estas grava. Iam ĝi estos por ĉiuj! Nun la homoj ankoraŭ zorgas pri la manĝaĵo de la senhejmuloj – homoj kaj bestoj, sed mi kredas je bona estonteco! - li finis.

Mi ankaŭ kredas!

...

Mi ricevis novan amikecan leteron.

- Mi estas Riki. Mi loĝas en la urbo Burgas, Bulgario, en la hejmo de Ani kaj Ivan, kiu estas mia homa patro. Ni loĝas kune kun la hundo Roki, kiun vi verŝajne konas el la libro "Mi, Roki". Ni festas niajn naskiĝtagojn kaj aliajn festojn kune. Ni havas ludilojn, kiujn ni ne dividadas.

Estas feliĉo havi tian lojalan amikon kiel li. Ni disiĝas nur kiam Roki promenas apud la maro - la Nigra Maro estas ĝia nomo, sed ĝi estas tiel blua kiel la ĉielo. Mi amas sidi en la brakoj de mia patro Ivan kaj aŭskulti kion li diras al mi. Kaj vespere ili legas al ni fabelojn.

Hejme ili nomas nin "Anĝeloj" - manifestiĝo de amo, kiun ni provas meriti.

Mi ankaŭ deziras al vi amikiĝi kaj helpi unu la alian.

Mi petas vin jesu min en via grupo pri amikeco. Dankon!

...

Kiam Dumtage ni estis kune kun Onklo Ori hejme aŭ vojaĝante, li kantis, li havis belan voĉon, ravantan. Domaĝe, ke mi ne povas kanti, sed mi memoras rapide. Li parolis al mi en Esperanto kaj mi komprenis preskaŭ ĉion nun, kaj se mi ne povis, mi demandis lin.

Li komprenis tuj dekomence, ke mi havas taglibron kaj dum mi legis tion al li, li komencis desegni sur papero. Mi ĝojis, ke miaj pensoj kaj liaj, kreas ion novan, kion mi montros al mia patrino, kiam mi revenos, sed kiel mi povus konservi ilin, ili estis ankoraŭ nur en mia menso.

Onklo Ori ŝajnis legi miajn pensojn:

- Ne zorgu, mi konservas la notojn, kiujn mi skribis kiam vi rakontis al mi la historiojn, kaj mi afiŝos ilin en la homa Facebook-paĝo. Tiel viaj pensoj kaj sentoj atingos ne nur Panjon Mila, sed ankaŭ multajn aliajn homojn. Kaj iu afabla kaj talenta homo povas desegni aŭ meti bildojn sub ĉi tiujn tekstojn. Kaj vi povas fari la samon en la kata Facebook-paĝo. Vi havos novajn amikojn, kaj kiam vi estos hejme, vi ne sentos vin soleca. Vi nur devas esti singarda pri kiaj amikoj vi konektas, kiel mi jam menciis al vi iam.

...

Mi dividis kun li konversacion kun mia patrino. Ŝi diris al mi, ke ekzistas popola kredo, ke kiam homo translokiĝas al nova domo, la unua afero, kiun li devas fari, estas lasi katon promeniĝi, tiel li purigos la malbonan energion de ĝi.

La homoj ĉiam sciis pri niaj kapabloj, sed mi ne komprenas, kial iuj homoj traktas nin malbone.

Vespere li ludis la pianon, kelkfoje li kantis, kaj mi staris apud li, ofte sur la piankovrilo. Li estis ne nur bona, sed ankaŭ talenta.

...

Mi memoris alian konversacion kun mia patrino, ĝi temis pri la musoj. Mi naskiĝis en urbo, mi neniam vidis tiujn, kaj mia patrino montris al mi foton de ili.

Mia patrino estas vegetarano kaj ŝi diris:

- La katoj ŝatas kapti kaj manĝi musojn, sed ĉiu vivanta estaĵo rajtas vivi. Estas pli bone, se vi iam renkontas muson, lasi ĝin vivi.

Mi dividis ĉi tiun memoron kun Onklo Ori kaj li diris:

- Ĉu vi volas fariĝi vegetarano? Kion ŝi konsilis al vi?

- Mia patrino diris, ke mi mem decidu, kiam mi estos preta rezigni pri fiŝoj, sed mi amas ilin tiel multe! Kaj mi neniam aŭdis, ke estas katoj vegetaranoj...

..

Iun tagon li demandis min, kion mi pensas fari, kiam mi revenos hejme.

- Eble mi faru tion, kion mi povas - kune kun miaj geamikoj, ni alvoku la hundojn, la homajn infanojn, kaj per ili la plenkreskulojn, por ni faru rondon por paco kaj amikeco. Kiam ni helpas unu la alian, nia vivo pliboniĝos.

...

En la filmetoj, kiujn mi spektis, la vorto Heroo ofte estis uzata, sed kion ĝi signifas ne estas tute klara al mi. Tial mi demandis Onklon Ori.

- Herooj troviĝas dum militoj, katastrofoj kiel inundoj, tertremoj aŭ incendioj. Tiam multaj homoj iras helpi kaj savi homojn kaj bestojn. Ifoje ili eĉ perdas sian sanon aŭ sian vivon. Sed herooj, kiuj faris eĉ la plej malgrandan bonon, kutime estas modestaj, ili neniam fanfaronas, aliaj parolas pri ili. Monumentoj estas konstruitaj por ili, generacioj memoras iliajn farojn...

Tre ofte, dresitaj hundoj estas kun ili, kiuj ankaŭ helpas... Mi ankaŭ legis pri kato, kiu sentis sufokan gason hejme kaj vekis siajn posedantojn, tiel savis ilin. Kaj tio, eĉ se ĝi ne estas konsiderata heroeco, meritas laŭdon kaj dankemon.

Kaj mi memoris ion. Dum granda tertremo en najbara lando, knabo estis trovita kun kato en siaj brakoj. La du travivis plurajn tagojn, ĉar ili kuraĝigis unu la alian, ke ili estos trovitaj, kaj mi estas certa, ke dum tiu tempo la kato sendis kontinuajn signalojn por helpo. Grandega amo kaj fido subtenis iliajn vivojn ĝis la savantoj trovis ilin. Ĉu tio ne estas heroeco?

...

Sed, pli kaj pli ofte, miaj pensoj revenis al mia patrujo kaj unu vesperon mi petis onklon Ori provizi al mi revenbileton. Li promesis al mi. Kaj baldaŭ venis la tago, kiam ni devis disiĝi.

Mi dankis al li pro la zorgado pri mi, pri la lecionoj, pri tio, kion mi vidis en lia bela lando. Kaj li skribis al mi Diplomon pro la fino de la elementa kurso de Esperanto. Mi dankis lin, mi nun estis membro de granda familio – per Esperanto oni povas iri ien ajn en la mondo. Mi ankaŭ partoprenus en la societo de Esperantaj legantoj, kiel egalulo inter la egaluloj. Mi iĝis Sumoisto...

Kaj mi ekiris survoje al mia patrujo.

...

Dum la flugado mi pensis. Ni, la hejmajn katojn, estas feliĉaj, ke ni havas domon kaj nutraĵon, ke oni amas nin, sed ni ne havas liberon. Ni estas, kial la homoj diras en „ora kerno“. De miaj novaj geamikoj nur Miu estas libera. Kion ni povas fari, ke ni ne perdu nian katan esencon? Mi havas ideon – pri la homoj estas belaj sportaj salonoj, ĉu ili konsentos kaj ni uzi ilin kune kun niaj homaj parencoj? Tiam kaj ni estos sanaj, neniŭ dikiĝas, neniŭ devas sekvi dieton, kiel Maja.

La revoj realiĝas, mi kredas, sed la homoj devas helpi, ni solaj ne povas.

Ĉion bonan al vi, kara leganto, eble vi helpos?...

MAGO